

ਅਪੀਲੀ ਅਪਰਾਧੀ

ਐਸ ਬੀ ਕੈਪੂਰ ਅਤੇ ਆਈ. ਡੀ. ਆਰ ਖੰਨਾ,] ਜੇ.

ਸੋਹਨ ਐਸ ਡਬਲਿਊ ਡਬਲਿਊ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਰਾਜ, - ਜਵਾਬਦੇਹ

1964 ਦਾ 1964 ਦਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 690 ਕਤਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ 58

ਪੀਨਲ ਕੋਡ (1860' ਦਾ XIA ')—S. 808—ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ 1964 ਦੀ ਧਾਰਾ 302, ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਮਰ ਭਰ ਲਈ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ—ਉਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਮੁਆਫ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ-----ਸਤੰਬਰ, 15 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰੇ । 10,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਦੋ ਜ਼ਮਾਨਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੀਪਿੰਗ ਸ਼ਾਂਤੀ * ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਅਣਕਿਆਸੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਚੰਗੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਮੁਆਫ਼ੀ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਅਣਕਿਆਸੀ ਹਿੱਸਾ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕੱਟਣਾ ਪਏਗਾ- ਰਿਹਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ- ਕੀ ਧਾਰਾ 80^ ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਯੋਗ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 303 ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰੇਗੀ ਜੋ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਧੀਨ, ਕਤਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 303, ਟੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮੁਆਫ਼ੀ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਸ਼ਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਅਣ-ਮਿਆਦ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਮੁਆਫ਼ੀ ਦੇ ਸ਼ਰਤੀਆ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਮੁਆਫ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂੰਝਣ ਜਾਂ ਖ਼ਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਅਬੋ- ਅੰਸ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੁਆਫ਼ੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਮੁਆਫ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੈਦੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਅਣਕਿਆਸੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰਨ ਲਈ ਹਿਰਾਸਤ ਲਈ ਵਚਨਬੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਟੀ.ਐਨ

ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀ ਹਲੂਰਾਰੀ ਲਈ ਪੂਰੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਅਪੀਲ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ, ਮਿਤੀ 31 ਫਿਰਲੀ, 1964, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਮਨੀ ਸਭਰਾਤ ਜੈਨ ।

ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਲਈ ਕੇ.ਐਲ ਜੱਗਾ, ਸਹਾਇਕ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ,

ਨਿਰਣਾ

ਖੰਨਾ, ਜੇ. ਖੰਨਾ, ਜੇ.—ਇਹ ਲਗਭਗ 45 ਜਾਂ 46 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਸੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀ ਅਪੀਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 303 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 374 ਤਹਿਤ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਵੀ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ।

ਇਸਤਰਾਸ਼ਾ ਪੱਖ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ 20 ਮਾਰਚ, 1952 ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ 10 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਕੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ 31 ਅਕਤੂਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਅਣਕਿਆਸੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, 31 ਅਕਤੂਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤੀਆ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਨਕਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਹੈ। ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰੀ ਨਾ ਹੋਈ ਪੰਜ ਸਾਲ ਅਤੇ 26 ਦਿਨ ਸੀ। ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੈਦੀ 1000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ। 10,000 ਉਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਅਣਕਿਆਸੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਨ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਦੋ ਜ਼ਮਾਨਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮੁਆਫੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰੀ ਨਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।

- ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸਜ਼ਾ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ 29 ਜੂਨ, 1962 ਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮ ਰਾਖੀ ਦੀ ਪੁੱਤਰੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਸੰਤ ਕੌਰ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤਰ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮ ਰਾਖੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਬਦਲੇ ਜਗਰਾਓਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਧੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬਸੰਤ ਕੌਰ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਖਾਲੀ ਘਰ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੇਟਿਆਂ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮ ਰਾਖੀ ਦੇ ਕੋਲ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ

ਉਹ ਘਰ ਅਤੇ ਉਸ ਘਰ ਦੇ ਅਗਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੁਕਾਨ ਵੀ ਚਲਾਈ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਫਜ਼ੂਲਖਰਚੀ ਦਾ ਆਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮ ਰਾਖੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਪੈਸੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਕਾਫੀ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਸੁਖਾਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ 17 ਫਰਵਰੀ 1964 ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦਾ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸੱਸ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮ ਰਾਖੀ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮ ਰਾਖੀ ਨੇ ਉਥੋਂ ਲੰਘਣ ਵਾਲੇ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਸਤਨਾਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਵਜ਼ੀਰ ਸਿੰਘ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ.) ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੈਸੇ ਮੰਗ ਕੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਦੇਣ ਲਈ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਸਤਨਾਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਵਜ਼ੀਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦਖਲ ਦੇ ਕੇ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤਾ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸਤਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੋਵੇਂ ਸਕੇ ਭਰਾ ਹਨ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮ ਰਾਖੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਭੈਣ ਸੀ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਦਾ ਸਬੰਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਹਨ। ਵਜ਼ੀਰ ਸਿੰਘ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ.) ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਸਤਨਾਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦਾ ਮਾਮਾ ਹੈ।

18 ਫਰਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 8.45 ਵਜੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ.) ਆਪਣੀ ਦੁਕਾਨ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਸਮੇਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਲੰਘਦਾ ਸੀ। ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਘਰ ਕਰੀਬ 25 ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਹੈ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਫਿਰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੁਕਾਨ (ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੀ ਦੁਕਾਨ) ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਬਾਲਾ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਪੀ. 1) ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮ ਰਾਖੀ ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪਤਨੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੁਲਵੰਤ ਕੌਰ ਵਜ਼ੀਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਉਥੇ ਆ ਗਈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੁਲਵੰਤ ਕੌਰ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮ ਰਾਖੀ ਨੂੰ ਫੂਕ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਫਿਰ ਦੋਸ਼ੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੁਲਵੰਤ ਕੌਰ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਅਤੇ ਉਸੇ ਬਾਲਾ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਕੀਤੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਾਲਾ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਦੋ ਟੁਕੜੇ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਪੀ. 2 ਅਤੇ ਪੀ. 3) 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਗਏ। ਸਥਾਨ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਸਤਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੀਤੀ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ। ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ ਦੋਵੇਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮ ਰਾਖੀ ਅਤੇ ਕੁਲਵੰਤ ਕੌਰ ਦੀ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਹੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ, ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸਤਨਾਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਫਿਰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਝਗੜੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਮੂਲੀ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ। ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ

ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬੀਟਾ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਪੀ. 1) ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਦ ਸਟੇਟ ਪੀ ਲੇਸੇਸ ਪੀ. 2 ਅਤੇ ਪੀ. 3 ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ) ਵੀ ਚੁੱਕਿਆ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਫਿਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ

— ----- ਥਾਣੇ ਵੱਲ, ਪਰ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਐਸ.ਆਈ ਖੰਨਾ, ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਮੁਹੱਲਾ ਤੇਲੀਆਂ ਵਿਖੇ ਜੇ. ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਫਿਰ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 10 ਵਜੇ ਬਿਆਨ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਪੀ.ਏ.) ਦਿੱਤਾ ਉਸ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਰਥਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਬਿਆਨ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ PA/1) ਸਵੇਰੇ 10.15 ਵਜੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਫਿਰ ਐਸ.ਆਈ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਆਏ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਲੱਭੀਆਂ। ਰਾਮ ਰਾਖੀ ਅਤੇ ਕੁਲਵੰਤ ਕੌਰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਅੱਗੇ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਪਈਆਂ ਹੋਈਆਂ। ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਸੱਟ ਦੇ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ। ਉਸ ਨੇ ਉਥੇ ਮੌਜੂਦ ਮੁਲਜ਼ਮ ਸਤਨਾਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ। ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬਾਲਾ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਪੰਨਾ 1) ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਦੋ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਟੁਕੜੇ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਪੀ. 2 ਅਤੇ ਪੀ. 3) ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ / ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ, ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੀਲਬੰਦ ਪਾਰਸਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਖੂਨ ਨਾਲ ਲੱਥਪੱਥ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਵੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸੀਲਬੰਦ ਪਾਰਸਲ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਨ ਅਤੇ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਸੱਟ ਦੇ ਬਿਆਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ।

ਘਟਨਾ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੁਲਵੰਤ ਕੌਰ ਅਤੇ ਰਾਮ ਰਾਖੀ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਦਾ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਡਾਕਟਰ ਡੀ ਐਸ ਕੋਛੜ (ਪੀ ਡਬਲਯੂ 1) ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੁਲਵੰਤ ਕੌਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ 25 ਜਾਂ 30 ਸਾਲ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ 9 ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਜ਼ਖਮ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟੁੱਟ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮ ਰਾਖੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਉਮਰ ਲਗਭਗ 60 ਜਾਂ 65 ਸਾਲ ਸੀ, ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਘਸ਼ੁੰਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਤਿੰਨ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਜ਼ਖਮ ਸਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਟੁੱਟ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸ ਦੀ ਖੱਬੀ ਗੱਲੂ 'ਤੇ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਹੱਡੀ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟੁੱਟ ਗਈ ਸੀ। ਦੋਨਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੁਲਵੰਤ ਕੌਰ ਅਤੇ ਰਾਮ ਰਾਖੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੈਮਰੇਜ, ਸਦਮਾ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗ ਦੀ ਸੱਟ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ।

ਘਟਨਾ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਸ਼ਾਮ 7.45 ਵਜੇ ਡਾ. ਕੋਚਰ ਵੱਲੋਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਤੋਂ ਵੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਤੇਜ਼ਧਾਰ ਹਥਿਆਰਾਂ ਨਾਲ ਪੰਜ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪਾਏ ਗਏ।

ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 342 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿਚ ਮੰਨਿਆ

“ਕੀ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਸਵੇਰ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਨਾਸ਼ਤਾ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਹੈ।

ਮੈਂ ਫਿਰ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਉੱਥੇ ਆ ਗਈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਿੱਟੀ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਮੈਨੂੰ ਖਾਣਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਭੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ। ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸੱਟਾਂ ਮਾਰੀਆਂ। (ਅਲਾਰਮ ਸੁਣਦਿਆਂ ਹੀ ਸਤਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ., ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਤਾ ਨੇ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਲੜ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਛੁਡਵਾਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਵੱਡੇ ਲੜਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧਮਕੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸੱਸ ਰਾਮ ਰਾਖੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ। ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਮੇਰੇ ਖਿਲਾਫ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਮਾਮਲਾ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਾ ਦੇਣ। ਉਸਨੇ ਫਿਰ ਤਾਅਨਾ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਗਏ। ਮੇਰੀ ਸੱਸ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦਿਨ ਨਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਲਈ ਖਾਣਾ ਪਕਾਉਣ। ਮੈਂ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸੋਟੀ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ ਰਾਮ ਰਾਖੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਝਟਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਸਤਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ., ਅਤੇ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਉਥੇ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਸਤਨਾਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਮਾੜਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਫਿਰ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਲਪੇਟ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ ਜਦੋਂਕਿ ਸਤਨਾਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੇਰੇ ਬੋਹੜ ਵਿਚੋਂ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਲਾਠੀ ਖੋਹ ਲਈ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਨਾਲ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕੁਝ ਧੱਕੇ ਮਾਰੇ।

ਮੈਂ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਪਕੜ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਝਪਟਮਾਰਾਂ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਡਰ ਕੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਭੱਜਿਆ, ਉਥੋਂ ਇਕ ਬਾਲਾ ਲੈ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਫਿਰ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਲਲਕਾਰਿਆ ਜੋ ਉੱਥੋਂ ਦੌੜ ਕੇ ਲਗਭਗ 25 ਜਾਂ 30 ਗਜ਼ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।

-ਅਤੇ ਉਹ ਬਚ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਕੁਲਵੰਤ ਕੌਰ ਅਤੇ 15 ਜਾਂ 20 ਵਿਅਕਤੀ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ -

ਉੱਥੇ ਮੇਰੀ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ। ਮੈਂ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਕੁਲਵੰਤ ਕੌਰ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਉਥੇ ਹੀ ਮਰ ਗਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਰਾਮ ਰਾਖੀ ਵੀ ਮਰ ਗਈ। ਮੈਂ ਸੱਚ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹਾਂਗੀ, ਕੁਲਵੰਤ ਕੌਰ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਹੈ।

ਵਿਦਿਅਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮ ਰਾਖੀ ਅਤੇ ਕੁਲਵੰਤ ਕੌਰ ਦੇ ਕਤਲ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਅਣ-ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਇਆ ਹਿੱਸਾ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮਾਫ਼ੀ 'ਸ਼ਰਤ ਸੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮੁਆਫ਼ੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਅਣਕਿਆਸੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਅਨੁਸਾਰ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ।

ਅਸੀਂ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਜੈਨ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਜੱਗਾ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਤੋਂ ਵੀ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦਖਲ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਸਲ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ (ਪੀ ਡਬਲਯੂ 2), ਸਤਨਾਮ ਸਿੰਘ, (ਪੀ ਡਬਲਯੂ 3), ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ (ਪੀ ਡਬਲਯੂ 4) ਅਤੇ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ (ਪੀ ਡਬਲਯੂ 5) ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਚਾਰ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਬਾਲਾ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮ ਰਾਖੀ ਕੁਲਵੰਤ ਕੌਰ ਨੂੰ ਧੱਕਾ-ਮੁੱਕੀ, ਜਦੋਂ ਟੇਟਰ ਇੰਟਰ-ਜਦੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮ ਰਾਖੀ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਚਾਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਸਤਨਾਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਦੋਵੇਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਬੇਸ਼ੱਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹਨ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਵੀ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਖੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਰਟੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬੇਰੁਖੀ ਦਾ ਗਵਾਹ ਹੈ। ਅਸਲ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ PA)। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਲਦੀ ਹੀ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤੱਥ • ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਹੀ ਸਨ ਜੋ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਸਨ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਖੁਦ ਵੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਮੰਨ ਲਿਆ ਹੈ

ਦੋ ਮ੍ਰਿਤਕ ਔਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹਾਲਾਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਸੱਟਾਂ ਮਾਰੀਆਂ ਸਨ, ਰਾਜ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ _____

ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੰਨਾ, ਜੇ. ਉਪਰੋਕਤ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ ਵੀ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੁਲਵੰਤ ਕੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹਮਲਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਉਕਸਾਉ ਸੀ।

ਐਡ ਅਤੇ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਿਹਾ/ਰਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਬੇਰਹਿਮ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਬੇਵਕੂਫੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮ ਰਾਖੀ ਅਤੇ ਕੁਲਵੰਤ ਕੌਰ ਦੇ ਕਤਲ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਜੈਨ' ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਅਧੀਨ ਪਿਛਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਅਣਕਿਆਸਿਆ ਹਿੱਸਾ, ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 401 ਤਹਿਤ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 303 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ, 'ਜੋ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:-

"ਜੇ ਕੋਈ, ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਕਤਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

"

"

ਉਪਰੋਕਤ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ 'ਇਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰੇਗਾ, ਜੋ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਧੀਨ, ਕਤਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਤਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ 'ਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 'ਗ੍ਰਹਿ ਵਿਭਾਗ' ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.8 ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਜੇਲਾਂ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.9 ਰਮਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 20 ਮਾਰਚ, 1952 ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 302, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਘਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਮਰ ਭਰ ਲਈ ਆਵਾਜਾਈ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ 10 ਸਾਲ, ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਅਤੇ 9 ਦਿਨ ਦੀ ਅਸਲ ਕੈਦ ਕੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 401 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਦੀ ਪੰਜ ਸਾਲ ਅਤੇ 26 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਅਣਕਿਆਸੀ ਹਿੱਸਾ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

31 ਅਕਤੂਬਰ, 1961, ਜਿਸਦੀ ਨਕਲ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ I, II ਅਤੇ III ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਰਿਹਾਈ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ; ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਨ:-

"ਆਈ. ਰਿਹਾਈ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੈਦੀ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਲਈ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਅਣਕਿਆਸੇ ਹਿੱਸੇ ਦੌਰਾਨ ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਆਤਮ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ, ਦੋ ਬਾਂਡ ਇੱਕ • ਲਈ ਰੁ. 10,000 (ਸਿਰਫ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ) ਕੈਦੀ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਦੋ ਜ਼ਮਾਨਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੰਨੀ ਹੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਫਾਂਸੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ 29 ਜੂਨ, 1962 ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮੁਆਫੀ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਸ਼ਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਅਣਕਿਆਸੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਧਾਰਾ 401 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ "ਜੇ ਕੋਈ ਸ਼ਰਤ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਮੁਆਫ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਰਾਏ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਮੁਅੱਤਲੀ ਜਾਂ ਮੁਆਫੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਮੁਆਫ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਵਾਰੰਟ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਅਣਕਿਆਸੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਲਈ ਰਿਮਾਂਡ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।" ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਮੁਆਫੀ ਦੇ ਸ਼ਰਤੀਆ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਮੁਆਫ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂੰਝਣਾ ਜਾਂ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੁਆਫੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਮੁਆਫੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਅਤੇ ਕੈਦੀ-ਅਨ-ਸੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਲਈ ਹਿਰਾਸਤ ਲਈ ਵਚਨਬੱਧ ਹੈ। ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਵੀ -

ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ-ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਜਦੋਂ ਵਰਤਮਾਨ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਮਰ ਭਰ ਲਈ ਰਾਜ . ਖੰਨਾ 'ਚ ਜੇ.

ਕੇਸ ਪੇ ਕੁਨ ਬਨਾਮ ਕਿੰਗ (1), ਮੁੱਖ ਨੋਟ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਮੁੱਖ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

^

“ਜੇ ਉਮਰ ਭਰ ਲਈ ਆਵਾਜ਼ਾਈ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਲੰਘ ਗਈ

ਧਾਰਾ 403 ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਰਤ ਛੱਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜੇ ਵੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਧੀਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੀਵਨ ਲਈ ਆਵਾਜ਼ਾਈ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ S ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਜ਼ਾ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬੰਦੋਬਸਤ. ਕਿੱਥੋ, ਇਸ ਲਈ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਸਦੀ ਰਿਹਾਈ ਜਾਂ ਮੁਆਫੀ, ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੁਆਫੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ- ਕਤਲ ਦਾ ਜੁਰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਕੇਸ ਧਾਰਾ 303 ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।”

ਗੁਲਾਮ ਮੁਹੰਮਦ ਵਲੀ-ਮੁਹੰਮਦਵ. ਸਮਰਾਟ (2) ਕੋਲ ਹੈਸੀ ਜੈਨ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਅਥਾਰਟੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਆਫੀ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਦੰਡ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 303 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਾ ਕਰਨਾ ਸੀ. ਲਾਗੂ ਕਰੋ. ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 303 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ/ਯੂ-ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ।

- ਦਲੀਲ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ '

ਕੇਸ ਧਾਰਾ 303 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

302, ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ, ਫਿਰ ਵੀ' ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ

ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਹੀ ਅਤੇ ਢੁਕਵੀਂ ਸਜ਼ਾ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਦੋ ਬੇਸਹਾਰਾ ਔਰਤਾਂ 'ਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਾਇਆ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮ ਰਾਖੀ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੁਦਰਾ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ, ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਦੀਆਂ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਮ ਰਾਖੀ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਸਿਰਫ ਦਖਲ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੁਲਵੰਤ ਕੌਰ 'ਤੇ ਹੋਏ ਹਮਲੇ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੇਤੁਕਾ ਅਤੇ ਬੇਤੁਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ

(1) ਏਆਈਆਰ 1939 ਰੰਗੂਨ 124.

(2 ਵੀ ਏਆਈਆਰ 1943 ਸਿੰਧ 114.

210 ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼ [VOL. XVIII- (1)

ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਲਈ ਘੋਰ ਅਣਦੇਖੀ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ
ਅਤਿਅੰਤ ਸਜ਼ਾ ਸਭ ਤੋਂ ਢੁਕਵੀਂ ਅਤੇ ਢੁਕਵੀਂ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।

ਅਸੀਂ, ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ
ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗੇ।

ਐਸ ਬੀ ਕੈਪੂਰ, ਜੇ.- ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ. ਆਰ. ਟੀ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਮਨਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ